

DERES KORNÉLIA

Traumland

„Szüleim (...) 1928 telén váltak el (...)
Tízéves, hideg, hogy ne mondjam, jéghideg
természetű kölyök lévén, a nagy változást
– legalábbis tudtommal –
minden különösebb megrázkódtatás nélkül vészelttem át.”

Rád zárták végül ezt a könyvet, mint egy
koporsót. Gyufásdobozt. Nem sercensz.
Évekre leoltottad magad. Titkon azért
vársz valami csodásra, ami lerángatja
rólad a hullamerevséget.
Ütni kéne valamit, de nagyon hamar,
ütni ököllel, karral, tenyérrel, hátha
visszafelé is áramlik a véred,
hátha képes. A menyasszony végül kikúr a földből.

Látod, hogy keményen próbálkozom.
Hegyezem a fogakat.

Te meg közben nyelvet vesztesz az ötvenhatodik
utcában, de a kilencvenegyediknél még mindig
szovjet ízű a salátád. Bárki bármit mond.
Fiúkat lődözöl játékból. Álombiztonsági átvilágítás:
Holden, Patrick és Clayton futnak előled,
rémisztően ölős a kedved. Kikapart arccal
szabályokat számolsz: ne engedj be szellemet a szádon,
se szégyent. És ved le ezt a koszos nyúlmaszkot.
Gyerek vagy.

Arcodba harapok. Ízed jéghideg.

Otthon, édes

Ne tegyünk már úgy, mintha ez az éktelen dobolás a szomszédból jönne. Nincs több kifogás, félmosoly. Térképem elkészült a belül futó csatornákhöz, hiába tekeregnek szeszélyesen, a házfoglalók mozgásáról katasztert vezetek. Akkurátus téridő. Célunk elérni a fegyverszünetet.

Ez egy kísértetjárta haza, és én vagyok a szellem. Ruhámon azok a pöttyök nem csillagok, hiába szeretnéd. Vállapjaimat letépte valami förtelmes szél. Időjósaimban sem bízhatok.

Áruló: így nevezik azt, aki otthona ellen felkel. Miért betegíted hát meg magad? Bajonettel vágom ki a képed arról a régi családi fotóról. Ne dudorássz. Tudod, milyen nagy szükség van a szünetekre ebben az országban, még itt, a militáris költészet hajnalán.

Hunok ura

Te csak röhögsz. Én Kölnben is mindig barbár lábammal érkezem a földre, és pirosat fogok, ha tűzoltók húznak el. Jégre teszlek, félés. Zsebemben kontroll-kocka.

A várost Szent Ursula védi, korai nőharcos, mártírpálma, ráncos háritó. Nyíllal a húsában halt meg, suttog szegény azóta is. A galériában látni, hogy a felsebzett testekből vérfonalak

szöktek az égbe, egyenesen az Isten
szájába. A sok ezret hamm, bekapta.
Etel atyácska küldte fel neki. Mi urunk.

Az ellenségnek más a szaga, ezt minden kényszeres
jól tudja. Babonákkal fenntartott kiskirályság,
a szorongás ellenszere. Helyismeret, regulák,
szelíd addikciók. Szinte el is hiszem: jól vagy.
Szinte már el akarom.

Lehetek egy egész állam haragosa?

Térkép-nő 4, olaj, vászon, 100×90 cm, 2014.